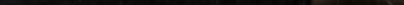

Ազգրամ Գրքահանոց օղորդ

գրականությունը և թէ հեղինակը կապան-
ները վերջը :

Բայց ի որովհետեւ Եւրոպական քաղաքներէն
Ռեյքիակ մէջ առ նուազն 100 Հունգարացի
էր կան, 10ի չափ ալ ուսանողք, 80էն
աւելի Սերպերցիք, նոյնապէս ալ Հնդկացիք,
10—15 Յայն, 15 Վրացի, 150ի չափ Ռու-
սներ են: Սոյն ազգաց ուսանողք աւելի
(մասամբ) բաղնախոյն են Եւրոպայի ուրիշ
քաղաքներում, իսկ բոլոր Հայ ուսանողաց
Բիւր, Ռեյքիակ, Ռեյքիակ, Բարիս, Լոդան,
Պէրլին, Միւնխեն, Հայտելպերկ և Վիեն-
նա հազիւ 60ի կը հասնի, ուրիշ քաղաքաց
մէջ գրեթէ չկան Հայ ուսանողք: Այդ վե-
րոյիչեալ ազգաց քանակութիւնը մեր քա-
նակութեան հետ բաղդատելով, և անոնց
յեւրոպայ գտնուող ուսանողաց թիւը հա-
մեմատութեան գնելով պիտի գտնենք որ
այժմ Եւրոպայում առ նուազն 1000 Հայ
ուսանողք պէտք էին գտնուիլ, բայց որ-
չափ ցուալի է տեսնել 1000ի փոխանակ
60, կամ եղբայրներով որ գեւ իմ չգիտ-
ցած անհրաժեշտ ալ գտնուին Հայք, 100 մի-
այն կը գտնուին:

Այդ առիճից պիտի դան ալ 1000 ու-
սանողք և ինչո՞ւ չեն գար: Երևանի ամեն
պարագայիցը ի նկատի առնելէն յետոյ
կրնամ հաստատել որ անպատճառ պէտք
էր և է որ 1000էն աւելի Հայք գտնուե-
ին Եւրոպայ ուսում առնելու: Այս 1000ին
300ը Ռուսահայոց բաժինն է և մնացածը
Տաճկաստանացիք: Այժմ նախ տեսնենք
թէ Ռուսահայք ունին 300 ուսանող, այս
հարցման կարծեմ կրնամ այդ պատասխա-
նել, վասն զի իրաւ է որ նոքա սակաւա-
թիւ են ի Գերմանիա կամ մի քանիքն ալ
Պոլսոյ, բայց արդէն Ռուսաստանի հա-
մադարձները բաց են նոյա համար և մաս-
նաւորապէս Մոսկուա ու Փետրոպոլսի միջո-
քաւանական մեծակալ թիւ մը կը կազմեն, ո-
րոնց թիւը ստորոջ չգիտեմ, գուցէ 100 լի-
նի կամ 300էն ալ աւելի: Թէ այդ Ռու-
սաստանի ուսանողք ինչ օգուտ բերած
են և կը բերեն ազգին, կը թողում անոնց
քննել այն, որոնք աւելի ի մօտ ծանօթ
են, այսու ամենայնիւ թորակալի անմա-
Հայ գաւառները կարծեմ Տաճկաստանացիք
ալ անծանօթ չեն:

Գաւառներ միւս 700 ին: Բնակչաց համե-
մատութեամբ այս 700 էն 300ը Տաճկաս-
տանի Հայոց բաժինն է գրեթէ: Բայց
այսոր, երբեք դատարանի հարուստ Զոր-
պանի մը «ազգայ Եւրոպայ խրի» ուսում
առնելու: Եւրոպայի թիւ ի զուր
յոյնութիւնն մէջ, զի այդպիսեայ մեծա-
զոյն մասը գեւ բնաւ հոգ չեն տանիլ ի-
րենց սրբուրդ թիւիւնը յանդիմանք բոլոր-
վին նոյա վրայ ալ բնակչեան անխառն-
թիւնն է, զի անոնց խրատ տուող չկայ, ո-
րուն շատ ու շատ կը կարծուին, գտն կար-
դալ և գրել ուսուցանելու, մի մասը՝ ա-
րեւելեան փորձաքննութեանց մէջ հաղիւ
աչքը կը բաժնայ միայն քիչմը գրել և տաճ-
կաց թուանշանները ուսուցանելու իւր որդ-
ւոյն, իսկ մի խիստ փոքրիկ մասն ալ կը
խրի Ի Պոլսի ուր 2—3 տարի ուղ. բան,
սեւ, բանին սրբուրդն ետքը կը տանի
հայրենիք փառաւոր հարստի մը բնակ-
16—17 տարեկան աղան կարգելով 15—14
տարեկան տղկան հետ, հետաքրքրի ան-
ձինք կրնան օրինակներով հաստատուել այս
ընթաց:

Ինչ մնայ Պոլսը, որ դատարանական
թիւնը քիչ շատ կանոնաւոր ուղղութիւն
միտած է և յոյսն է բոլոր տաճկահայոց:
Պոլսի, որ բաւական ուսեալ և եռան-
դուն երիտասարդութիւն մը կայ, որ լը-
բաղիւ թատրոն, դպրոց, բարան, խո-
սարան և այլ ազգային հաստատութիւնք
կան, որ բանմը գրել ուղղութիւն իսկոյն
բողոք մէջ կը նետէ, «հոգ չէ որ զայն տե-
սած չլինի, բաւական է որ իւր պաշտպա-
նելու խնդրոյն կրնայ իւր փաստ յառաջ
քշել, եւ բոլի թէ Եւրոպայ այսպէս կը նեն-
: Պոլսը կըսեն, որ ազգասիրութիւնը ա-
մէն մարդոց չափիկ եղած է և Եւրոպական
ուսանողութեան քննաւանդ սիրահարն է,
Պոլսին վրայ կը մնայ լրացնել այդ 300 ու-
սանողաց թիւը: Ասկայն ինչո՞ւ արդեօք
նոքա ևս չեն խրել իրենց որդիքը:

Մեր Ռուսահայք կը կարծեն թէ գտն
Փարիզ 100 էն աւելի Պոլսեցիք կան ուսա-
նող, արդեօք սոսոյ է այս կարծիքը, ևս
չեմ կրնար հաստատ: Պոլսը մէջ գեւեթ-
ներ և անոր սիրահարներ շատ ունինք,
պարմանք չէ որ գտն այդ գեւեթ-
քնն իսկ անտարբեր կը գտնուին Եւրոպայ
գաւառ: արդէս զի մէկեք եօթն գտնուին:
Խանաքները անուշտ կարողութիւն չու-

նին խրելու իրենց որդիքը, բայց առ նը-
ուազն 200 էն աւելի կրնանք կարողու-
թեան տէր մարդիկ գտնել որ ոչ թէ մի-
այն իրենց որդիքը կարող են խրել, այլ
և անոնց հետ աղքատիկ տղա մ'ալ օղնել
որպէս զի թէ իրենց թէ մասնաւոր աղ-
քատի մը և թէ ազգին բարեք մ'ըրած ըլ-
լան, անընչա երբ այդ բարձր կարգի 200ը
փութան հոգ տանիլ խրելու իրենց որդի-
քը, այն ատեն անոնցմէ նուազ կարողու-
թեան տէր ուրիշ 200 մ'ալ ամէն ջանք ի
գործ կը դնեն նմանելու իրենցմէ աւելի
մեծին: Ինչպէս որ ուրիշ մօտանելու մէջ
ոչ թէ միայն կը նմանին այլ և կը ցուցնեն
թէ կը գերազանցեն իսկ: Բայց ասիս որ
դարձեալ կարճատեսութիւնը, անօգուտ
փառասիրութիւնն ու աղքատութիւնը չը
թոյլ տար զայս ընել, և ապրելու, պատիւ,
համար, ստակ փաստիկը կարծես միմի-
ակ միջոց մը մնացած է և ամենայնիւր գա-
ղարար մը ընդհանրապէս մեր երիտասար-
դութեան շատերուն միտքն ու սիրտը գը-
րաւած է, այդ ալ է Գուրը պաշտօն ըս-
տանալ է Գիշտի ըլլալ: . . . Ինչպէս որ է
տիրող ազգին երիտասարդութիւնը որոյ
պատճառաւ արձնաւ և գիտութիւնը գեւ
ևս խաւարի մէջ է և որոյ մասին երեւելի
ալխարհագիր մը հետեւեալը կըսէ: Սա
«Բրոյիստ» Գանիէլ ի Հալլէ» փոքր Արիւ
վրայ խօսած, տունն, անոր նախկին պատ-
մական փառաւոր վիճակը նկարագրելէն
յետոյ կը յաւելու «1400 ին թուրքերը
անողջ փոքր Արիւն գրաւեցին և ցարդ
անոնց իշխանութեան տակն է, որ կըրը-
նակին այժմ Տաճիկը, Ռուսիան, Հայք,
Յոյնք և այլ ազգեր—բայց երբեմն հայա-
կալ քաղաքներով աճնեալ այդ թերակղ-
զին, երկրիս ամենազեղեցիկ մէկ մասն
այսօր ողորմելի թշուառութեան և բոլոր
բովանդակութեան վիճակի մը մէջ կը
գտնուի: Այժմ կողմ հին քաղաքներու ա-
ւերակը կը տեսնուին, որոնց փառաշեղ
բեկորներուն հետ այժմեան բնակչաց կեղ-
տատ, ցեխտա և ողորմելի խրճիթները
խառնուելով, կարծես կենդանեաց վոճ-
մակներու որջը դարձած են և ամեն բա-
նէր կըսեն թէ «եղած էր, կար և մարեցաւ»:

Կարծեմ աւելորդ է հարցնել թէ ինչ
ուսնին Եւրոպայ գաղով, որպէս զի միտն-
դատայն ազգին ալ օղաւարտ լինին, վա-
սնի զի բժշկութիւն, ճարտարապետու-
թիւն, փաստաբանութիւն ևն, այսպիսի
գիտութիւնք կամ արհեստներ սորուելով
յայտնի է թէ իրենց համար խիստ լաւ ա-
պագայ կրնան պարտաւորել, բայց չմոռ-
նալով միանգամայն թէ վաճառականու-
թիւնը այդ կարգին համար լաւագոյննե-
րէն մէկն է: Կարելի է արդեօք բոլի թէ
գործ բոլորովին զատ արհեստ մը ուսած
ըլլալով, ազգային գործոց կամ յառաջա-
գիտութեան մասին աննպաստ անձինք կը
լինին, որ, բանի որ իրենց վերադարձին
պիտի մտնեն այն չըմանին մէջ մեծ աւ մա-
սամը, քանի որ իրենց յարաբերութիւնը
ընդհանրապէս Հայոց հետ պիտի լինի ևս
կրնամ վստահիլ միտ որ աւաւել ևս օգ-
տակար կրնան լինիլ ազգին ինչպէս որ
շատ մը օրինակներ ալ ունինք այդ մասին:
Իսկ իրենց համար բարեք ապագայ մը ու-
նենալէն զատ ազգին ևս աւաւել ծառա-
յութիւն մատուցանելու համար երկու
պատուաւորագոյն ասպարէզ կայ, որ թէ
պիտի այսօր այդ երկու ասպարէզներուն
վրայ ամէն քր արհամարհանք կը նայի
մեր մէջ բայց թէ ժամանակը, թէ իրենց
ուսմանն ստացած աւելի բարձր կարու-
ղութիւնքը և թէ նոյն իսկ այդ կոչման
փնտրութիւնն ու փոխութիւնը պիտի
կրնայ սիրելի ընել ամենեւեմ, այդ առ-
պարէզքն են վարձապետութիւն և երկ-
րագործութիւն: Այժմ, գուցէ շատեր մա-
նաւոր փառասիրութեան: Այժմ, ինչպէս
յեր և էֆէնտիներ ծիծաղին այս առա-
ջարկութեան վրայ, բայց կարծեմ նոյն
իսկ ծիծաղողները իրենց մտնաւոր վար-
ժապետներն ունեցած են և ունին, զորս
պատիւ և պարտաւոր իրենց, և այդ վար-
ժապետը այժմ կրնան միջոց բարեկեցիկ լի-
նել, եթէ տղէտ ժողովրդեան մի խօս փա-
մաքանացն հաճելի լինելու համար, պող
արեւմտի չնային իրենց պաշտօնին վրայ,
եթէ իրենց մէջ հաստատ համոզում պա-
հեն որ շատ մը կարծեցեալ էֆէնտիներ
իրենց լաւէ իսկ հաղիւ կրնան լինել:
Վարձապետութեան և գործընկերութեան
վրայ կարծեմ հաստատութեան գրաւեցան, սա-
կայն գեւ միջոց կը լսենք ամէն կողմէն
թէ վարձապետ չունինք, զարուց չունինք:

Այս լայն կամ տրուելը անպատճառ պի-
տի շարունակէ տակաւին, քանի որ չենք
տեսներ և չենք սորուել թէ ինչպէս են
Եւրոպացիք դպրոցները, ինչպէս կուսու-
ցանեն այն տեղ: Ժողովրդական դատա-
ւարակութիւնը բարեքերու և յառաջ տա-
նելու համար վարձապետներ պէտք են, իսկ
վարձապետութիւնը սորելու համար Գեր-
մանեա ուրիշ թէ ստակ ուսումնաւոր մարդը
այլ մանկավարժական սէմինարներէ կընդ-
և դպրոցը, վարձապետութիւնը, մեթոդը
լաւ ուսնող անձն է ժողովրդեան գաւակին
դատարարալը, ուր դպրոցը աստիճանեա-
րու բաժնուած է և ժողովուրդը ստիպ-
եալ է իւր մանջ թէ աղջիկ դուստը ան-
պատճառ խրելու ուսանելու ընդհանուր
դատարարակութեան սկզբունքը, ի հա-
կիրժ բան վարձապետ լինելու համար Ա-
միսար ըսուած տաճարին չըմանը լրացնե-
լու է, և Ամիսարի լաւագոյնն ու ամենա-
կատարեալն ալ է ի Գերմանիա և ի Զուի-
ցեր: Իրաւ է որ Ամիսարը ընդհանուր ժո-
ղովրդական ուսուցիչ պատրաստուելու հա-
մար բարձր գիտութիւնը չ'աւանդէր, բայց
Ամիսարի աշակերտ մը գեւ կրնայ հա-
մապարան երկր, բոլ, և ուղած բարձրա-
գոյն ուսումնիւր սորելի:

Խոստանալով այս նիւթիս վրայ ուրիշ
անդամ աւելի ընդարձակ գրել, այժմ
միայն փոքրիկ օրինակ մը տամ ձեզ, բա-
րեկամ:

Գրեթէ երեք տարիի չափ Այդ վար-
ժարանաց մէջ ուսուցչութեան պատճառ վա-
րելով բաւական փորձեր առած եմ և մեզ
մտ գիտարին և բարձրագոյն ուսում
կարծուածը այժմ կը տեսնեմ որ թէ ա-
մենապարզն է և թէ ամենադժուրը:

Չ'գիտեմ ամեն չէ կ'ըսեն, չ'ու-
նին է ամեն: Ինչպէս որ տեսած և ու-
սած էի, նոյնպէս կ'ուսուցանէի, բայց ե-
կաւ ատեն մը որ ըսի թէ «բաւականա-
կութեան տղիւսակը ամենադժուարինն է,
փասն զի աշակերտը չ'են կրնար դոյր ընել
կամ շուտ ուսնիլ: Բայց աշխատութիւնն
ու միջոցը զայն աշակը աշխատեցած է
ստտ որ աշակերտը ամենազեղեցիկ կերպով
և շուտ կը սորելի:

Կը յիշեմ նաև որ օր մը Ամեն, Ս. Հայ-
րիկը համարաւոր վարձապետի մը կը
հարցնէր թէ «այս ինչ և այդ ինչ գիտու-
թիւնք շատ, շուտ և լաւ ուսուցանելու
եղանակ մը չէ՞ք կրնար գտնել»: Այդ
հարցման կրնամ մի այսօր փառահալութեամբ
պատասխանել որ վարձապետ գտնելու աշ-
խատին աւելորդ է, արդէն այստեղ շա-
տոնց գտնուած ու մնաւած են ամեն
տեսակ մեթոդներ կամ եղանակներ, մի-
այն թէ երկը և ուսանող լինէր:

Մեր խօսքին գաւառներ: Ես կրնամ
վստահ լինիլ որ վարձապետութիւնը, ո-
րոյ վրայ արհամարհանք կը նային, կըր-
նայ փառաբանի լինել մեր այդ ազգայնոց:
Սակայն իրենք չեն իրենցիկ եղեր: Երբեք
գիշտանողներն ունին: Ինչ բնեք ուրեմն,
այդ գիշտանողներուն համար հարուստե-
րու մասնաւոր օգնութիւնը խնդրենք—որ,
այդ ընելու իրաւունք չ'ունինք, պարտք
ալ չ'ունինք, թո՛ղ բարեք որդութիւնը,
ազգի համար աշխատութիւնը հրաւէր չը
պահանջէ, զորս համար բարեխոսութիւն
բնութիւն ըսել է: «Աւաւան քի եօդ
տուր ընդաւորէն նէյլսին»: Այդ պա-
հանք մենք ուրիշ մարմինն մը ընելու ի-
րաւունք ունինք, որ պարտաւոր է, այդ
մարմինն է նոյն իսկ Այդ վարձութիւնը,
փասն զի այնպէս կընեն ուրիշ ազգեր,
այսպէս կընեն Զուիցերլանդը, այսինքն վար-
ժապետ պարտաւորութիւն (եթէ անխաղ-
է) նիւթական միջոցը կը իւրացնեն, բայց
ձեքնք այս ազգը որ «տուր» ապրուստը
տուր, վարձապետութիւն սորելի, վերջը
ստակ չունի: Եւրոպայի յիշուած է նոյն
ալ, թողեմ Զուիցերլանդին որ ընդունած
է իւր գաւակին դատարարակութեան համար
վարձապետ անպատճառ պարտաւոր լինելը
և ուրիշներն առնենք, զոր օրինակ, Հուն-
դարացիք, Սերպացիք, Ռուսներ և նոյն
իսկ Գաղղիացիք ազգին ստակով տուցը կը
խրին մանկավարժութիւն ուսնելու: Պէտք
չէ ուրեմն մենք ալ հետեւինք այդ ազգայ-
մանաւանդ թէ յանուն դատարարակու-
թեան ստակ վարձելը գեւ մեր ժողովուր-
դեան համար անհասկանալի է: Գաւառա-
րակութեան խնդիրը ուրիշ ազգայն մէջ
վերին ժողովներու ատենան եղած է, —
վարձութիւնը ամեն միջոց ի գործ կը դը-
նեն յառաջ տանելու զայն:

Մեր վերին ժողովը յայտնի է թէ ա-
տեն չունի այս տեսակ վերջնորդական խն-
քը:

Գիրնորով դրողներ, բայց ուրիշ ժողով մը
չէ՞ր կրնար և պարտաւոր չէ՞ր արդեօք ու-
շաղրութեան առնուլ զայս: Ուսումնական
խորհուրդը, ըսել կուզեմ, եթէ դժբաղ-
դարար նա ալ ձեռնման տակ չէ . . .

Բայց ինչ ընէր նա, քսակէն ստակ տար
որ տղայք Գերմանիա դան վարձապետու-
թիւն սորուին—ոչ, այլ ցարդ դպրոցները
պէտք էր բարեկարգել, որպէս զի ամեն
բան «աւան քննալի» չ'երթար, իսկ այ-
սուհեան այս, սարտաւոր է ոչ թէ ստակ
տալու, այլ ևս կը կարծեմ թէ իւր Հայոց
Այդ լուսաւորութեան պաշտօնեայ գո-
նէ իւր խնդրոց կարգն անցնելու այս խն-
դիրը, և եթէ այդ չափն ընէ անուշտ կըր-
նայ յաղիւլ նաև օր մը միջոցները հա-
մայթել և յարդիւնաւ ամէնը այս նիւթիս
վրայ Պ. Միսնարեան իւր քնար հայկա-
կանին վերջը բաւական տեղեկութիւններ
տուած է:

Գաղով երկրորդ ասպարէզին, այսինքն
երկրագործութեան, ինչ կը թուի թէ ա-
ւելորդ է առաջարկել Պոլսոյ փառական
Հայ հարուստներուն, փասն զի չեմ յու-
սար թէ նոքա երկրագործութիւն ուսնե-
լով թողուն Վրացիի գեղատեսիլ տալու
քնն և երկրին Եւրոպայ, Արարոյս և այ-
լոց խոսանացեալ դաշտերէն ոսկի հաւա-
քելու, թէպէտեւ կրնան այդ ուսմանը հա-
յաստանի արդաւանդ երկրին նոր կեանք
տալ և որով գուցէ հաղարարուր Հայոց թա-
փառական պանդխտութեանը վերջ մը
տալ, բայց յուսանք . . . Այստեղ մեր գա-
ւառացի ջորաւճիկները, երանի թէ աչքեր-
նին բանային, զի շատ հողատէրներ ալ
կան նոյա մէջ, բայց անմեղ, անիր, ան-
խանամ թողլով հողը, որ անուշտ լաւ
ևս կրնայ հարստացնել զիրենք, առաւել
մէջի կենդանեայ պէս ստուերին ետեւն
կը վաւեն, ուրիշ գործ կը փնտռեն, նա-
հապետական կեանքի փոքրիկ արդէն զատ
գեւ ուրիշ մեքենայ չեն ճանչնար, ոսկին
կը գիւլեն, միայն վրան հրճուելու համար,
իսկ տղայքին թիւգը կը կարգեն 30 հո-
կայ միա ու քանի մը կտոր ոսկոր տուն
բերած լինելու համար, և այս օրն է ա-
նա իրենց կենաց ամենաբնակարարն ու
փառաւորը: Բայց անոնք մեղադրանաց
արժանի չեն ըստ իս, զի ո՞վ ըսաւ անոնց
յորդոքն, քարոզեց համոզեց թէ «հաճի
աղա, տղաք խրիլ» երկոց երկրագործու-
թիւն սորելի, որպէս զի երկրիները ան-
մալ չ'մնայ, անրեր չը լինին և հաճի ա-
գան չ'լսեց, ո՞վ պարտաւոր էր քարոզել
անոր, այս ալ կարծեմ լրացող պարտքն
էր, բայց . . . պիտի ընեն . . .

Վերջապէս, Եւրոպայում գիտած Հա-
յերուս ամենքն ալ չեն արդարացնէր մեր
անփութութիւնը: ամենքն ալ կ'ենթադրեն
որ բաղնախոյն Հայեր կարող են և պար-
տաւոր են զալ ուսանելու, համոզուած
են թէ անուշտ ընդհանուր պարտաւորու-
թիւնն ու յարգութիւնը և քարոզել ազգայնոց
պահ մը ուսուցութիւնը դարձնելու այս
երկրին վրայ ուր յառաջադիմութիւնը չո-
չախելի է և մեծ յուսով կ'սպասեն որ
շուտով առ նուազն իրենց 1000 թիւը պի-
տի լրանայ ընդ որս և ես եմ փառաբող
կատարման յուսոյ:

Պ. Գրեթէ վաղջին

Յ. Գ. Բարեկամ, բաղդը զիս դատա-
պարտած է ցուալի լուր մ'ալ հաղորդել
Ձեզ, որ ի սուգ համակց բոլոր Յիւրիք
Հայ ուսանողքն, այն է Պ. Կարապետ
Քիւնեան Վարապետի քսան և եօթնամեայ ե-
րիտասարդը ամէնք ամիս մը առաջ, եր-
կարանաւ հիւանդութիւնէն մը ետքը, վեր-
ջապէս կըրեց իւր մահկանայն ծաղիկ
հասակին մէջ:

Հանդուցեալը ունեւարարոյ, աշխա-
տասիւ և քաղցը երիտասարդ մ'էր, որն
որ թէնդ ոսկի լաւ խեան վարձարարն ե-
րեք տարիի չափ դատաւարութիւն ընելով
բաւական ստակ զիւրած և ստա եկած է
երկու տարիի ի վեր մեքենայականութիւն
սորուելու, յաջողակ էր նա իւր բոլոր գոր-
ծոյ մէջ, այլ աւագ որ բաղնախոյն չու-
րեց զայն ի խոր սուգ փառակերտ իւր ծե-
րունի և աղքատիկ ծնողքն ու համայն բա-
րեկամները:

Ես

ՅԱԼԻՔ ՂԱՅԵՐԸ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ Ա. ՓԵՆՏԵՆԸ

Գաղափարաւ թնձէ մայիս բաղարար
Ն. 41 Խաւի Խանքեան